

ναι ἡ σκηνὴ εἰς νέους, οἵτινες ἄπειροι καὶ ἀγύμναστοι ἔτι ἀναβαίνουν ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ εὐγενῶν κατεχόμενοι διαθέσεων ὁ παρασήσας τὸν Φλωρον ἔχει ὡραία μορφήν, ἔντονον ἀπαγγελίαν καὶ ἔντεχνα σχήματα, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ δράματος σκηνὰς δὲν εἶχε τὴν εὐλυγισίαν καὶ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην, ἧτις εἶναι τόσον ἀναγκαῖα. Ἡ παραστήσασα τὴν Δάφνην ἐφέιλκυσε ἐν γένει τὸν ἔπαινον τοῦ κοινοῦ διὰ τῆς ὑποκρίσεως καὶ τῶν σχημάτων της· ἡ φωνὴ της εἶναι γλυκεῖα, ἀλλ' ἀπήγγελλε λίαν ταχέως καὶ ὁ τόνος τῆς προφορᾶς της εἶχε τί ξενικόν. Εἰς τὴν πέμπτην ἰδίως πράξιν παρετηρήσαμεν ἕν σπουδαιότατον ἐλάττωμα· ἦτο τόσον ὡραία ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ Ἄρματωλοῦ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἔχειροκρότουσαν ἀπαύστως τὴν μορφήν καὶ δὲν ἤκουον οὐδὲ λέξιν ἀπὸ τοὺς στίχους. Μεταξὺ τῶν δευτερευόντων προσώπων διεκρίθησαν ὁ γέρον Καλλισπάθης καὶ ὁ Ἄρματωλὸς Κρυνέρης. Ὁ Κλήμας δὲν ἐφάνη ἐπίσης ἐπιτήδειος καὶ ὅμως ἐφέιλκυσε τοῦ κοινοῦ τὰ χειροκροτήματα, ὅταν διηγῆθῃ τὸν σκληρὸν τῆς ἀγαπητῆς του θάνατον διὰ τῶν τρυφερῶν ἅμα καὶ παραφύρων ἐκείνων στίχων, οἵτινες μένουσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην ὧων ὅσοι ἀνέγνωσαν τὴν Παραμονήν.

ἌΑ. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἄς σκεπτόμεθα ἐνίοτε περὶ τῆς δυστυχίας, καθὼς σκεπτόμεθα περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνων, μεθ' ὧν θέλομεν εὐρεθῆ ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συζησωμεν. Ἡ σκέψις παρέχει ἡμῖν παρελθούσαν πείραν, οὕτως εἰπεῖν, ἀφαιρούσα ἀπὸ τῆς δυστυχίας τὸ πρωτοφανὲς ἐκεῖνο ὅπερ τὴν καθιστᾷ καταπληκτικὴν.

Δρόζ.

Ἡ ὠχρότης καθιστᾷ θεῖαν τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενῆ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὄψιν.

Γεωργία Σάνδ.

Τὸν ἔραστήν σου μάγευσέ! εἶναι βραχὺς ὁ βίος·
Ἔσο σπινθὴρ ἐπὶ στιγμὴν καὶ κόνις αἰωνίως.

Βίκτωρ Οὐγώ.

Ἡ φιλία, τὸ ἀρωματικὸν αὐτὸ ἄνθος τὸ χρυσοῦς παράγον καρπούς, ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν ἀνθέων ἧτις πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν. Ἄλλ' ἄραγε ὑπῆρξε ποτέ;

Καὶ περὶ τούτου ἀκόμη εὐλόγως δύναται τις ν' ἀμφιβάλλῃ. Ὁ Ὀρέστης, εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Ρακινᾶ, ὁμιλεῖ ὡς ἴσος πρὸς τὸν Πυλάδην, ἀλλ' ὁ Πυλάδης ἀποκρίνεται ὡς ὑποδεέστερος πρὸς τὸν Ὀρέστην. Ἡπατήθη ἄραγε ὁ ποιητὴς; δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ μόνη φιλία ἡ συνδέουσα στενὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μόνη δυναμένη νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς μεγάλας θυσίας καὶ τὰς εὐγενεῖς ἀφοσιώσεις εἶναι ἡ φιλία τῆς Ἰουλιέτης πρὸς τὸν Ρωμαῖον, τῆς Ἐλοΐζης πρὸς τὸν Ἀβελιάρδον· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη δὲν παραμένει ἄχρι τοῦ τάφου!

Ἐνίοτε μικρὸν συμφέρον ἀνατρέπει τὰς μεγαλήτερας ἀρχάς· ὁμοιάζει τὸν λίθον δι' οὗ κατέβαλεν ὁ Δαβὶδ τὸν Γολιάθ.

S. Petit-Sent.

Καὶ ἔρχεται μὲ τὴν αὐτὴν πολλάκις εὐκολίαν Ὁ ὕπνος εἰς τὰ βλέφαρα, ἡ λήθ' εἰς τὴν καρδίαν.
Ἄλφρεδος Μυσσέ.

Ἐὰν ἡ εὐσέβεια ἀναβιάζῃ τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρωσ καταβιάζῃ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς πόδας μας.

Βύρων.

Μόνη ἡ γυνὴ θυσιάζεται ἐνθουσιωδῶς· πλάσμα λεπτοφυῆς, εὐκόλως διαφλέγεται διὰ πᾶν ὅ,τι τῇ παρίσταται γενναῖον, θεωρεῖ δόξαν της νὰ σφογγίξῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀπελπισίαν. Ὅταν ὁ ἰατρός καὶ ὁ ἱερεὺς καταλείπουσι τὸν ἀγωνιῶντα, τίς μένει παρὰ τὴν κλινὴν του; ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν τὸν ἀφήνει, ἀκόμη οὐδ' ὅταν τὸν ἀφήσῃ ἡ ἐλπίς.

Γουεβέρρατσης

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

Δελτιὸν πρῶτον.

Χαῖρε, ἀγνή μουσα τῆς ἐπιφυλλίδος! ἐγείρου, ἀπόσεισε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸν βαρὺν ὕπνον, ὅστις τοὺς κατέχει! Ἄνοιξε τὰ μειδιῶντα χεῖλη σου καὶ δαψίλευσον μας πάλιν τὴν κακολόγον φωνήν, ἧτις πρὸ τοσοῦτου καιροῦ ἐσίγησεν!